

El paper de Manresa dins de Catalunya

El mes passat, i des d'aquesta mateixa tribuna d'opinió que ens ofereix **El Pou Digital**, l'Adam Majó reflexionava públicament sobre el paper que hauria de tenir la nostra ciutat en l'àmbit català. Defensava que, més enllà d'anar darrere d'una capitalitat administrativa que fa dècades -i segles!- que, sense èxit, s'ha anat perseguint, calia tenir un projecte ferm i engrescador per exercir realment de capital (o, millor dit, pol d'atracció) bo i fent de Manresa un lloc vertebrador, atractiu i amb qualitat de vida, que vagi més enllà dels vells esquemes territorials. Hi estic, naturalment, d'acord. Jo mateix recordo haver reflectit idees semblants o en la mateixa línia en tribunes d'un any enrere. És obvi que determinades ciutats catalanes han gaudit d'ésser considerades capitals d'alguna cosa, especialment d'una província espanyola, des de mitjan segle XIX, més o menys. En canvi, Manresa no ha estat mai capital important de l'administració civil o religiosa i que anés més enllà de la comarca estricta, la qual tampoc no es va fer efectiva fins als anys trenta del segle XX, amb la nova divisió comarcal de la Generalitat. Caldria remuntar-nos, doncs, a quan era cap de vegueria (segles XIII-XVIII) o de corregiment (segle XVIII).

És per això que Manresa no ha gaudit mai de les infraestructures i les inversions d'altres centres urbans catalans que l'administració corresponent ha «premiat» per coordinar o estructurar un territori determinat, malgrat que per potència demogràfica, econòmica i comercial ho podia haver estat. S'ha hagut d'espavilar soleta. Catalunya és un país molt trencat físicament que ha afavorit la presència de poblacions que exerceixen de pal de paller del seu entorn immediat, però és també evident que això tampoc no implica que hi hagi d'haver necessàriament un magma d'oficines governamentals a tot arreu. De fet, amb les noves tecnologies no es fa tan imprescindible la presència física d'oficines de l'administració. És més, si a poc a poc ens anem desburocratitzant, com seria desitjable, el concepte de capitalitat no hauria d'anar tan lligada a aquesta presència diguem-ne oficial.

Ara que acabem d'inaugurar un nou consistori on la cultura del pacte es fa indispensable, seria un bon moment per repensar el paper de Manresa i fer-ho sense caure en els tòpics i la resignació estèrils. Sembla, tanmateix, clar que si no s'aconsegueix la independència d'Espanya, difícilment disposarem dels recursos i la voluntat política per vertebrar el país d'una manera eficient. Però quan això succeeixi (espero que aviat), Manresa ha de tenir la força necessària per aprofitar la seva bona ubicació geogràfica, a mig camí del mar i de la muntanya catalanes. I tenir bona part dels deures fets. S'ha de treballar i enfocar les coses al marge de rebre prebendes externes. Cal, doncs, apostar per una certa reindustrialització, innovadora, efectiva i adaptada als nous temps, com també aprofitar actius importants de la comarca, com poden ser la mineria i la possibilitat d'esdevenir un bon centre logístic, per sobre de la gran corona metropolitana. I també cal mantenir el centre urbà en perfecte estat de revista, viu i amb un comerç de proximitat atractiu i eficient. A banda de potenciar el seu tradicional dinamisme cultural, al qual cal afegir la promoció turística, que caldria potenciar en major mesura. En resum: ser ambiciosos i no esperar que tot ens vingui donat des de fora com si hi tinguéssim només dret per ser qui som. Potser vaig equivocat, però ara mateix jo ho veig així.